

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

részére

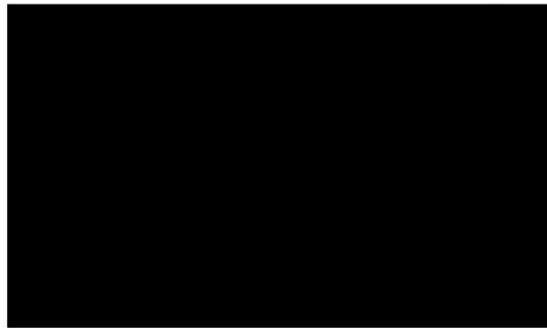
B u d a p e s t

1535. Pf. 773.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV / 8 - 3 / 2014
Érkezett:	2014 MÁRC 28.
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

Hiánypótlása

személyesen eljáró

IV/8-2/2014. számú
ügyben

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
DR. BITSKEY BOTOND
Főtitkár Úr részére
B u d a p e s t

Hiv.sz.: IV/8-2/2014.

Tisztelt Főtitkár Úr!

A 2014. január 3-án érkezett alkotmányjogi panaszommal kapcsolatos fenti számú tájékoztatás alapján és a felhívásban foglaltaknak határidőben eleget téve, az alábbi

hiánypótlást, kiegészítést

terjesztem elő az Abtv. 55.§ (3) bekezdés és 52.§ (1) bekezdés értelmében. Kérem a 2013. december 28-án kelt alkotmányjogi panaszom jelen beadvánnyal együttes előterjesztését az illetékes tanácshoz érdemi vizsgálatra.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Kúria Mfv.II.10.716/2012/8. számú, a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.630.762/2012/6. számú és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 16.M.5335/2010/19. számú ítéletével összefüggő, fenti számú alkotmányjogi panaszomat hiánypótlási felhívás alapján pontosítom, kiegészítem.

A panaszban előadott alaptörvényellenesség indokai - kifejezetten az Alaptörvényben biztosított „alkotmányos jogok megsértésének lényegét” illető megközelítésben - a következők:

A bírósági eljárás és meghozott ítéletek ellentétesek az alapvető jogok tiszteletben tartására vonatkozó **általános jogvédelmi szabállyal**. (I.cikk (1) bekezdés). Az igazságszolgáltatás során államot megtestesítő ítélkező hatalom nem teljesítette az alapvető jogok védelme érdekében és az állam pozitív kötelezettségeként előírt elsőrendű védelmi funkciót. A rendes bíróságok nem biztosítottak számomra alapvető jogokba történt jogsértő, önkényes beavatkozással szemben védelmet, nem tartották tiszteletben a sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogaimat. Alaptörvényellenesség a személyhez fűződő jogok, tulajdon védelméhez fűződő jog, emberi méltósághoz való jog, személyes adatok védelméhez való jog terén és az Alaptörvényben külön nevesített más alapjogok tekintetében állapítható meg.

Alaptörvényellenesség a Magyarország által elismert alapvető egyéni és közösségi jogok megsértése miatt áll fenn. (I.cikk (2) bekezdés) A egyéni alapjogok körében a rendes bírósági eljárásban megsértett jogok: az Alaptv. I. cikk (3) bekezdés értelmében alkotmányos védelem alatt álló, a különböző törvényekben garantált alapvető polgári jogi jogok, mint a személyes adatokkal való rendelkezés és ezek védelméhez fűződő jog; az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett emberi jogi Egyezmény által biztosított jogok: emberi méltósághoz való jog, a megalázó bánásmód tilalma, a jóhírnév tiszteletben tartása, a tulajdonhoz és az 1.sz. Kiegészítő Jegyzőkönyvben foglalt, a javak tiszteletben tartásához való jog; a megkülönböztetés tilalma, jogegyenlőség tiszteletben tartása, egyenlő bánásmódhoz és esélyegyenlőséghez való jog; a méltányos, visszaélés nélküli ügyintézéshez való jog és döntően a bírósági eljáráshoz fűződő jog. (Alaptv. II., III., VI., XIII., XV. Cikk (1)-(2) és (4) bekezdés, XXIV.cikk (1) bekezdés, XXVIII.cikk (1) és (7) bekezdés, 25. cikk (4) bekezdés)

Sérelmet szenvedtek a B/ cikk (1), B. cikk (3), C/cikk (1), T) cikk (2), 28. cikk alá eső, egyénileg is megillető alapvető közösségi jogok körében a demokratikus társadalomban a jogállamiság elvéből fakadó követelmények, elsősorban a jogbiztonság érvényre juttatása; a népfelség elve; a hatalommegosztás elvének tiszteletben tartása polgárokra kiható közhatalomgyakorlás során és ezzel összefüggésben az Alaptörvény jogszabályokra vonatkozó rendelkezése, mint a jogállamiság megvalósulásának biztosító a törvényeknek alárendelten működő igazságszolgáltatási szervek eljárásában; az Alaptörvénnyel összhangban lévő és jogszabályok céljának megfelelő jogértelmezésnek elsőbbséget biztosító alkotmányos elv tiszteletben tartása bírósági jogértelmezés során; valamint a

munkára, mint az emberi becsület alapjára vonatkozó nemzeti hitvallási tétel. Az egyéni és közösségi alapjogok sérelme az egyes bírósági eljárási szakaszokban egymással összefüggésben és egymást átfedve valósult meg. Együttesen eredményezik az ítéletek érdemi döntésre kiható alaptörvényellenességét.

Az ítéletek alaptörvényellenessége döntően azért áll fenn, mert az egyidejűleg több igényre kiterjedő kereset, illetőleg jogvita valamennyi, az érvényesített joggal közvetlen összefüggésben lévő és érdemi döntést igénylő tárgyról a rendes bíróságok nem, vagy csak formálisan döntöttek és az indokolásból nem állapítható meg az érdemi bírói vizsgálat.

A bírósági úthoz való jog a bíróság elé vitt „vita” elbírálásához való alapvető jogot jelenti. A vita érintheti egy jog meglétét, terjedelmét, gyakorlásának módját, tény- és jogkérdéseket egyaránt. Ha a bíróság nem dönt az elé vitt vita tárgyahoz tartozó kérdésekről, sérül a tisztességes eljáráshoz fűződő jog.

A vita külön elbírálendő (vagyis érdemi bírói értékelést igénylő) kérdései voltak: 1. A megtámadott közigazgatási aktus minősítése (megállapító intézkedés, jogszabályváltozásról szóló tájékoztató, mérlegelési szempontok közlése); a közigazgatási aktus alaki érvényessége (munkáltatói jogkörgyakorlás jogszerűsége, határidők megtartottsága, közszolgálati nyilvántartás jogi jelentősége). 2. A közigazgatási szerv mérlegelési joga (= jogosultság tisztázása, jogszabályi alapja, terjedelme, korlátai, közokiratok és törvényi indokolás jogbiztonsággal összefüggő értékelése) és a közigazgatási szerv mérlegelési szempontjainak az egyedi ügyben való alkalmazhatósága (visszamenőleges jogalkalmazás lehetőségének tisztázása). 3. Az elsődleges főkövetelés (semmisség megállapítása iránti igény) alaptalansága esetén a vagyoni jogi főkövetelés törvényi feltételeinek fennállásának kérdése az egyedi történeti tényállás adatait szerint.

4. A juttatáshoz való jog elérésének időpontját megállapító munkáltatói intézkedés diszkriminatív tartalmának a mérlegelés eredményétől független megítélése. 5. A nem vagyoni sérelmek főköveteléstől elkülöníthető elemeinek elbírálása (személyhez fűződő jogok, személyes adatok védelme, egyenlő bánásmód). 6. Adatkezelési viszonyal kapcsolatos védelmi igény.

Az ügyben eljáró bíróságok elegendő hatáskörrel rendelkeztek a perben vitássá tett valamennyi tény- és jogkérdés elbírálásához, ennek ellenére az alapjogok tekintetében a bírósági úthoz való jog több vonatkozásban sérült.

A megsértett alapjog részét képezi a pártatlan bírósághoz való jog, a tisztességes, méltányos eljárás követelménye, a felek fegyveregyenlőségének biztosítása, a kontradiktórius tárgyalás, a jogvita érdemének elbírálásához, államigazgatási szerv döntésének felülvizsgálatához, a döntések indoklásához és a hatékony jogorvoslathoz való jog. Ezen alapjog tartalmi elemei nem érvényesültek teljeskörűen az eljárásban. A demokratikus társadalom lényegét jelentő jogállamiság elvéből fakadó alkotmányos követelmények, kiemelten a jogbiztonság követelménye és az alapjogok érvényre juttatását célzó eljárási jogi biztosítékok, melyeknek az eljárás minden szakaszában érvényesülnie kell, nem valósultak meg és a bírósági úthoz való jog sérelmével együtt eredményezték az ítéletek Alaptörvénybe ütközését.

Legnagyobb mértékben a hatékony jogorvoslathoz való jog sérült, mert az elsőfokú bíróságnak a peradatok és bizonyítékok szabad mérlegelésén és értékelésén alapuló, továbbá a szabad bírói jogértelmezésen és meggyőződésen alapuló ítélező tevékenységével összefüggő jogsértéseket a fellebbviteli bíróságok nem a jogorvoslati kérelem tükrében bírálták felül, illetve a jogorvoslatok során is megválaszolatlanul hagytak érdemi bírói értékelést igénylő - a követeléssel közvetlen összefüggésben lévő - ténybeli, vagy jogkérdéseket.

A bírói ítéletek alaptörvényellenességet eredményező érdemi döntésbeli hiányossága, illetve a látszólagos elbírálás ellenére is fennálló fogyatékosága azért következett be másodsorban, mert a több kereseti kérelemről és az ezek elbírálásával szoros összefüggésben lévő több lényeges jogkérdésről döntően nem az egyedi tényállással való összefüggésében hoztak ítéletet.

A peres eljárás szabályai szerint több kereseti kérelem egyidejűleg is érvényesíthető. A ténybeli állítások, a konkrét tényállás és megjelölt jogalapok szerint előterjesztett többes kereseti igény a jogi megítélés szempontjából logikailag szorosan egymásra épült. Az ellenérdekű fél „csak jogértelmezési vita” álláspontjából kiindulva azonban egy kérdés, éspedig az alkalmazandó normahely értelmezésével kapcsolatos elem kiragadásával és a per központi kérdéssé alakításával „elsikkadt”, tehát vagy nem nyert érdemi elbírálást, vagy látszólag kapott bírói ítéleti értékelést a per fő kérdése, éspedig az alperes közigazgatási aktusának jogszabályokban előírt alaki feltételekbe ütköző érvénytelensége és a diszkrecionális jogkörgyakorlásra jogosultság hiányában hozott önkényes és fikción alapuló, szelektív mérlegelést tartalmazó intézkedés jogszerűségének megítélése. Ezek előkérdései voltak a perben érvényesített vagyoni juttatással kapcsolatos kereseti követelésnek.

Az elsődleges kereset a közigazgatási szerv döntésének törvényességi szempontú felülvizsgálatára és jogellenességének megállapítására irányult. A jogellenesség a nem jogosulttól származó okirat semmissége, intézkedés elkésztése, indokolásbeli alaki fogyatékosága, diszkrecionális joggyakorlásra való jogosultság hiányában hozott mérlegelés ténye miatt állt fenn. Tartalmilag a jogosulatlan intézkedés a jogbiztonság elvébe ütköző, visszamenőleges és közokiratok valódiságához fűződő vélelemmel ellentétes mérlegelés volt.

Az elsőfokú bíróság az elsődleges kérelem érdemi elbírálását nem tartotta szükségesnek az okirat tartalmának csupán „jogszabályváltozásról és jogértelmezésről szóló tájékoztató” jellegre szűkítésével kapcsolatos álláspontja miatt. A jogsértés alátámasztására felhozott jogi érvek értékelése a bizonyítékok szabad bírói értékeléséhez való jog alapján nem történt meg érdemben az elsőfokú eljárásban.

Azonos okból nem vizsgálta bíróság első fokon a közigazgatási szerv (jogvita szempontjából releváns) mérlegelési jogosultságát, vagy annak terjedelmét.

Az okirat egyébként olyan tartalmat hordoz, ami a juttatáshoz való alanyi jog törvényi feltételeit érinti, vagyoni jogi következménnyel jár, továbbá személyes adatokat tartalmazó közhiteles nyilvántartás adatkörét érinti. Konkrét tartalma szerint: a szolgálati idők 1992. előtti időszakra visszanyúló mérlegelése kormánytisztviselői juttatás szempontjából, valamint a mérlegelési szempontok és mérlegelés eredményének okirati közlése. Eredményét tekintve a mérlegelés eltér a hiteles közszolgálati nyilvántartásban a közszolgálati időről nyilvántartott adatoktól.

Elsőfokon a kereset elutasítása a bíróságnak a közigazgatási szerv intézkedésében foglalt mérlegelését elfogadó, azt helyesnek tartó és azzal azonosuló meggyőződésén alapult.

Demokratikus társadalomban a végrehajtó hatalom egyetlen szervének és az ítélkező hatalomnak sincs korlátlan, abszolút mérlegelési joga. Csak a jogszabályon alapuló mérlegelési jogkör egyeztethető össze az Alaptörvény jogállamiságra vonatkozó elvéből fakadó követelményekkel. A mérlegelési jogkör és eljárás még a látszatot tekintve sem hordozhatja magán az önkényesség jegyeit. A joggyakorlás terjedelmének és módjának elégséges módon meghatározottnak kell lennie, továbbá a döntésnek valós megállapításokon kell nyugodnia.

A kereset mindvégig leglényegesebb ténybeli alapja és vitássá tett jogkérdése az önkényes, visszamenőleges és közszolgálati adatokkal ellentétes mérlegelő eljárás volt. A kereset tükrében a diszkrecionális eljárást illetően elbírálandó elsődleges jogkérdés nem az volt, hogy a mérlegelés eredménye az alapjául szolgáló és munkáltató által kialakított szempontokhoz képest helytálló-e, hanem hogy volt-e egyáltalán jogszabályban biztosított mérlegelési jogköre a közigazgatási szervnek, ha igen, milyen terjedelemben és módon. Ahhoz, hogy a bírósághoz fordulás joga az egyén számára az önkényes alkalmazás ellen megfelelő védelmet nyújtson, még a bíróság által feltételezett mérlegelési jogosultság esetén is vizsgálatot igényel a mérlegelés „megengedhető” terjedelme, továbbá, hogy a közigazgatási szerv (peres fél) mérlegelési szempontjai a perbeli vita tartalmát adó konkrét jogkérdésre és az eset konkrét ténybeli körülményeihez képest adekvát módon alkalmazhatók-e vagy sem.

Az önkényesség és a mérlegelési jog terjedelmének vizsgálata, ezzel szoros összefüggésben a lezárt jogviszonyok, befejezett jogi tények érinthetőségének (vagy érinthetetlenségének) vizsgálata nem történt meg.

A kormánytisztviselőkről szóló törvényben sem a Ktv. 1992. július 1-én hatályos rendelkezéseinek megfelelő közszolgálati kinevezések felülvizsgálatára, sem a Ktv. 1992. évi hatályba lépésekor törvényhozó által lezárt jogi tények és jogviszonyok visszamenőleges felülvizsgálatára a közigazgatási szerv mérlegelésre feljogosító rendelkezés nincs. Visszamenőleges hatálya sincs a törvénynek, amit a 8/2011.(II.8.) AB határozat (és éppen a külön juttatást érintő indítványok kapcsán) utóbb teljesen nyilvánvalóvá tett. Következésképp a törvény egyetlen rendelkezése nem alkalmazható ilyen visszaható módon bármely jogalkalmazó szerv, vagy hatalom részéről sem; a jogalkalmazással általában együtt járó jogértelmezés pedig nem azonos lezárt jogviszonyok és befejezett jogi tények visszamenőleges felülvizsgálatával.

Az elsőfokú ítélet tartalmazza a közigazgatási szerv álláspontjával azonosuló bírói meggyőződésre utalást, ezzel formálisan eleget tesz az indokolási kötelezettségnek. A polgári eljárási jogból következő és a tisztességes eljáráshoz való alapjogból eredő követelménynek azonban olyan ítélet felel meg, amely a vitában érintett tény- és jogkérdésekkel kapcsolatban felhozott érvek ütköztetésén, érdemi vizsgálatán alapul és azokhoz viszonyítva tartalmaz kellő mélységű indokolást. Az az ítélet, amely csupán az egyik peres fél jogértelmező álláspontján alapul, nem felel meg a tisztességes eljáráshoz való jog alapján elvárható, megfelelő indokolásnak és a jogállamiság követelményének sem.

A közigazgatási aktus a konkrét esetben nem tartalmazott a visszamenőleges mérlegelési jogra nézve jogszabályi alátámasztást, ennek következtében az azt „helyesnek tartó” ítélet nem felel meg a polgári eljárási jogban az ítéletek kötelező jogszabályi indokolására vonatkozó -a jogállamiság garanciáját jelentő - rendelkezésnek. A peres fél jogszabállyal nem indokolt mérlegelő véleményét kritika nélkül átvevő ítélet a jogállamiság és tisztességes eljáráshoz való jogalaptörvényi rendelkezéseibe ütközik.

Az elsőfokú bíróság az ellenérdekű fél mérlegelésének helytállóságát alkotmánybírói határozatra utalással „kiegészítette”. Az indokolás azonban nem ad választ arra, hogy a felhívott AB határozat mennyiben „igazolná” a közigazgatási szerv intézkedésében alkalmazott mérlegelési módot és szempontokat. Ez kizárt volt egyrészt az időbeli összefüggés, a határozat fél évvel későbbi keletkezése miatt, másrészt mert az Alkotmánybíróság számos határozatban rámutatott, hogy alkotmányossági szempontú normakontrollt végez, szigorúan az indítványok keretei között és nem végez jogszabályértelmezést, nem lép a jogalkotó helyébe, továbbá a normakontroll során nem feladata egyedi tényállások alapján konkrét jogviszonyok elbírálása. Az alkotmánybírói határozat nem „legalizálta” utólag sem a közigazgatási szerv diszkrecionális jogkörét, sem az 1992. előtti jogviszonyokba történő visszamenőleges beavatkozást és nem döntött el törvényhozói kompetenciába tartozó, az állami vagy más szervek társadalmi-, illetve állami szervezetrendszeren belüli hovatartozásával kapcsolatosan akár múltbeli, akár jövőbeli jogalkotói szabályozási kérdést.

A határozatnak a perbeli egyedi ügyben történő alkalmazhatóságával kapcsolatos érvekre indokolást nem tartalmazó ítélet nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének. Ha a bíróság tény-, vagy jogkérdést megválaszolatlanul hagy, az nem a bíróság független jogértelmezési kompetenciáját érinti, hanem a bíróság elé vitt vitával kapcsolatos, egy jog (mérlegelési jog) meglétét, terjedelmét, gyakorlásának módját, tény- és jogkérdéseket érintő mulasztás. A döntés ellenére sérült a bírsági úthoz való alapjog.

Az önkényes eljárás, a mérlegelési jogkör és terjedelmének alapos tisztázása mellőzhetetlen lett volna a vagyoni követeléssel, alanyi jogon járó juttatáshoz való joggal való közvetlen összefüggés miatt.

A meghatározott időtartamonként járó, törvényben garantált, pénzben teljesítendő jubileumi juttatáshoz („hűségjutalomhoz”) való jog a jellegét tekintve polgári jogi, vagyoni természetű jog, attól függetlenül, hogy alapját a jogosult és kötelezett közötti munkakapcsolat, a közszolgálati jogviszony teremti meg. A polgári jog („rég” és új Ptk. 5:14.§) értelmében ez a pénzbeli juttatás tulajdonjog tárgya, s mint ilyen, az Alaptv. és az Egyezmény által védett jog. „Javak” körébe tartozik a jogosan elvárt bevétel, amelytől az érintett elesik, továbbá általánosságban a követelések és a pénzben kifejezhető jövőben esedékes (hazai gyakorlatban „váromány”-nak nevezett) bevétel is, ha jogilag érvényesíthető követeléssel kapcsolatosak, mint például a hivatás gyakorlásából származó bevételek, az alanyi jogként biztosított (társadalombiztosítási, vagy más költségvetésből finanszírozott)

juttatások. A munkáltatói intézkedés megfosztott a közszolgálati nyilvántartási adatokkal kétséget kizáróan igazolt határnapon esedékes vagyoni juttatástól. A törvényben garantált juttatás egyoldalú, jogosulatlan mérlegeléssel történt megvonása indokolatlan és jogellenes beavatkozás a tulajdonhoz való jogomba. Az ítéletek alaptörvényellenessége miatt nem valósult meg az alapjog védelme, ezen keresztül azt maguk a döntések is sértik.

Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta érdemben az állam által felfektetett közszolgálati nyilvántartásban szereplő személyes adataim feletti rendelkezési jogosultság és az önkényes mérlegelés összefüggését, valamint a közokiratokhoz fűződő törvényi vélelemből eredő anyagi jogi és eljárási jogi következményeket. Az okiratokat csak perbeli tényállás-megállapításhoz szükséges bizonyítékként értékelte. Az ellenérdekű fél normával alá nem támasztott egyoldalú beavatkozása közvetlenül érintette a javak, a tulajdon védelméhez való jogot.

Az adatok feletti rendelkezési jogom korlátozott. A kinevezéssel tudomásul vettem, hogy a rám vonatkozó közszolgálati adatok tekintetében a munkáltatónak egyoldalú beavatkozási joga van. Az egyoldalú beavatkozás lehetősége azonban nem korlátlan: törvényben felsorolt kibocsátótól származó érvényes okiratok képezhetik alapját. A személyhez fűződő jogok, személyes adatok védelméhez való jog szempontjából is értékelést igényelt a jogvita alapkérdése, az önkényes eljárás. A bíróság az érvényes közokiratokon alapuló adatok hitelességéhez fűződő biztosítékkal: a jogok, kötelezettségek, érdekek egyensúlyát szolgáló törvényi vélelemmel szemben nem tett kétségessé és nem vizsgálta a közigazgatási szerv fikción alapuló, jogi normával alá nem támasztott, érvénytelen okirattal közölt, a személyes közszolgálati adataim módosulását közvetlenül eredményező egyoldalú beavatkozást. A beavatkozás, mérlegelési jog terjedelmét érintő lényeges perbeli bizonyítékot indok nélkül mellőzött.

A közszolgálati adattartalomba történt szelektív, jogellenes beavatkozás a kinevezési okirat szerint befejezett tények, lezárt jogviszonyokat érintett. A jogszerűséget érdemben vizsgáló bírói kontroll elmaradása - hatását tekintve - súlyos, aránytalan, objektív és ésszerű indokot nélkülöző, közvetlen és hátrányos beavatkozást eredményezett a munkajogi kapcsolaton alapuló vagyoni jogaimba. A beavatkozás közvetlensége a személyügyi nyilvántartás egyik engedélyezett céljából következik, ami a jogok és kötelezettségek teljesítése érdekében történő adattárolás. A beavatkozással a munkáltató mentesítette magát fizetési kötelezettségének az esedékesség napján történő teljesítése alól, súlyosan korlátozta a törvényben biztosított juttatáshoz való vagyoni jogomat. Az egyoldalú és szelektív beavatkozás megbontotta a teljesítési kötelezettség és a jog követelhetősége közötti törvényi vélelem, a közszolgálati közokirati adatok hitelessége szerint fennállt viszonyt.

Érdemi bírói kontroll hiányában a védelem demokratikus társadalomban elvárható minimális szintje nem volt biztosítva.

A főköveteléssel kapcsolatos fenti követelésen kívül a közszolgálati nyilvántartással kapcsolatos, (jövőbeli) jogvédelem szükségességére alapozott megállapítási igénnyel az elsőfokú bíróság az indokolás szerint eljárási jogi okból nem foglalkozott.

Polgári peres ügyben a másodfokú bíróságnak teljes, a vita minden ténybeli és jogkérdését, valamint az elsőfokú eljárás lefolytatásának szabályosságát érintő átfogó felülbírálati jogosítványa van, aminek főszabályként csak a jogorvoslati kérelem és ellenkérelem keretei szabnak határt. Jogosultsága a támadott ítélet hatályon kívül helyezésére, részben vagy egészben történő megváltoztatására, hiányos vagy nem megfelelő bizonyítási eljárás lefolytatására kötelezésre, kivételes esetekben a bizonyítás saját hatáskörben történő kiegészítésére is kiterjed és érintheti az alsófokú bíróság által megállapított tényállást is. A fellebbezésem az elsőfokú eljárás fent említett hiányosságaira, anyagi és eljárási jogszabálysértésre, tényállási adatokra terjedt ki, köztük lényeges perbeli bizonyíték indokolás nélküli mellőzésének tényére.

A másodfokú ítélet alaptörvényellenessége az elsőfokú döntésnél jelezett alapjogi sérelmekhez hasonlóan elsősorban a bírósági úthoz való jog összetevőinek, illetve a jogbiztonság és a hatékony jogorvoslatihoz való jog sérelme miatt áll fenn a következők miatt:

A közigazgatási szerv munkáltatói aktusának semmisségével kapcsolatos (fellebbezésben fenntartott) kereseti kérelemről a másodfokú bíróság nem a tisztességes eljárás szabályai szerint, a felek érveinek és ellenérveinek ütköztetésével, a tény- és jogkérdések, bizonyíték egybevetésével és a jogszabályokkal alátámasztott fellebbezési kérelem teljessége szerint döntött. Ítéleti indoklásából nem tűnik ki a jogorvoslati kérelemben felhívott jogszabályok mellőzésének oka.

Formailag az indoklás eleget tesz a kereseti kérelem ezen részének (elsőfokú bíróság által elmulasztott) elbírálása kötelezettségének, azonban a döntést nem a fellebbezési kérelem tükrében hozta meg. A fellebbezésben határozottan utaltam a kereseti kérelmek elválasztására.

A másodfokú ítélet az elsőfokú döntéstől részben eltérve, de még mindig „csak” formai okokból, és pedig a bíróság előtti igényérvényesítési határidők szempontjából vizsgálta a kérdést, ezen alapul döntése. Már nem az okirat elsőfokú bíróság által minősített „jogértelmezési tájékoztató jellegével” érvelt, hanem a keresetindítási határidők szempontjából, miszerint 3 éven belül érvényesíthető az igény, ahogy azt „meg is tettem”. Az igényérvényesítési határidő nem érv az intézkedés semmisségét érintő kifogásokkal: az aláíró döntési jogkörének hiányával, az intézkedés elkésztettségével, a törvényi alapot nélkülöző mérlegelés tényével, valamint a mérlegelési eredményt érintő indoklásbeli (jogi normát nem tartalmazó) fogyatékossgal szemben. Ezekről a kérdésekről tehát a másodfokú bíróság sem döntött érdemben. Indoklásából csupán annyi következne, hogy nem csak a vagyoni követelés érdekében, hanem a közigazgatási szerv kinevezési és munkáltatói jogkör gyakorlásra vonatkozó jogszabályokba ütköző semmis intézkedése ellen is 3 évig lehetne bírósághoz fordulni.

A jogsértő aktus semmisségének megállapítása iránt igénybe vehető bírósági jogvédelmi eszköz a konkrét esetben - közigazgatási szervvel fennálló munkajogi kapcsolat alapján - a Ktv. 59.§ szerint a 30 napon belül megindítandó peres eljárás volt a Ktv. kinevezési szabályaival való összefüggés miatt. A második kereseti követelés, a közszolgálatra (Ktjv.) vonatkozó jogszabályban biztosított anyagi jogon járó juttatáshoz való jog érvényesíthető 3 éven belül.

A formai (határidő) indok mellett az ítélet „hallgat” a törvény szerint kizárólag közigazgatási államtitkárt megillető és a kinevezés-módosító okiratban minden jövőbeni kérdésre magának fenntartott munkáltatói jogköréről, a perbeli „tájékoztató” intézkedést érintően is törvényben (végrehajtási rendeletben, közösségi normában is) előírt alaki kötöttségekről és a diszkrecionális jogkörgyakorlásra vonatkozó jogosultságról is. A fellebbezésben jogszabállyal alátámasztott érvek megalapozottsága az okirat és benne foglalt megállapító döntés érvénytelenségét jelentette jogértelmezést nem igénylő, egyértelmű jogszabályi rendelkezések alapján. Erre tekintettel a jubileumi juttatás törvényi feltételeinek fennállásától függetlenül eldönthető keresetrész külön, határozott választ és indoklást igényelt volna. Sérült a tisztességes eljáráshoz, pártatlan elbíráláshoz való jog, a jogállamiság követelménye és a hatékony jogorvoslathoz való jog.

A kereset vagyoni jogi főkövetelése az elsőfokú bíróságnak az alperes „jogértelmezési vita” koncepciójával azonosuló és jogértelmezésének tartalmi követésében is azonos meggyőződésen alapuló ítélkezése jelentős befolyással volt a fellebbviteli bíróságok eljárására. Ezt tükrözik a másodfokon és felülvizsgálati szakban hozott ítéletek. Az elsőfokú ítélkezés anyagi és eljárási jogszabályba ütközéséről a fellebbviteli bíróságok nem a jogorvoslati kérelmek tükrében, azok „kimerítésével” hoztak az elsőfokú ítélet lényegi tartalmával azonos döntést. Ennek következtében az elsőfokú ítélethez hasonló alaptörvényellenesség következett be és egyben sérült a hatékony jogorvoslathoz való jogom; minden bírói szinten sérült a bírósági eljáráshoz való jog, a tisztességes, pártatlan elbírálás alapjoga.

A fellebbezési kérelmet a mérlegelési jog korlátaival kapcsolatban a jogalkotási törvényekre, alkotmánybírósági határozatokra és jogállamiság (jogbiztonság) követelményére, a nyilvántartással kapcsolatos (jogvédelmi megállapítási) vitát érintően pedig az adatkezelési viszonyra vonatkozó jogszabályokra alapoztam, mint a fellebbviteli bíróság által eldöntendő jogkérdésekre. A követelt vagyoni jog érdeme szempontjából ezek mindegyike lényeges volt.

A közigazgatási szerv diszkrecionális joggyakorlásával kapcsolatos jogkérdések elbírálása közvetlenül meghatározó volt a juttatáshoz való jog alapján előterjesztett főkövetelés sorsának alakulására.

A jubileumi juttatásnál beszámítható szolgálati idő kezdőidőpontját megállapító, vitatott intézkedés tartalmazta a 35 éves juttatási fokozat elérésének a közigazgatási szerv által mérlegeléssel megállapított időpontját és a mérlegelési szempontokat. A mérlegelési szempontok konkrét ügyben történő alkalmazhatóságának érdemi bírói vizsgálata nem történt meg.

Az 1992-ben törvénnyel lezárt jogviszonyokba, befejezett jogi tényekbe a munkáltató szerv mérlegelő aktusával történt visszamenőleges, jogsértő és jogbiztonsággal ellentétes beavatkozás kérdésében a fellebbezési jogorvoslat eredményre vezetett, amennyiben a másodfokú bíróság a kormánytisztviselői külön juttatás szolgálati időre és foglalkoztatási viszonyra vonatkozó törvényi feltétele, a kötelezően beszámítandó köztisztviselői szolgálati idő tekintetében megállapította, hogy az az 1992. előtti (a Ktv. hatályba lépése) munkaviszonyaimat is beleértve a teljes, 1975-től kezdődött szolgálati időm egységesen köztisztviselői szolgálati viszony. Az elsőfokú ítéletet azonban - amely az ellenérdekű fél mérlegelő döntését helyesnek tartotta - ennek ellenére nem változtatta meg, tehát azzal egyetértett, és más elutasító érvekkel egészítette ki a kereset elutasításának indokát.

A másodfokú kiegészítő indokolás érvei ugyanakkor ellentétesek a jogállamiság, továbbá a hatalommegosztás alkotmányos elvével, melyeknek a tiszteletben tartása és épsége a nemzet minden polgárát megillető védett jog. Az egyik kiegészítő érv a panaszban kifejtett, egyrészt a bíróság önálló jogértelmezési jogosultságának keretét meghaladó, az alkalmazandó norma tartalmát, jelentését megváltoztató indokolás. Másik indokolásbeli kiegészítő érv egy, az ügyre nem vonatkoztatható tilos analógia. Az elutasítás további kiegészítő ítéleti indoka, hogy a közigazgatási szerv mérlegelő döntésében szereplő és aszerint nem köztisztviselői szolgálati időnek minősített két (1992. előtti) munkaviszony tekintetében a munkáltató nem minősült az ítélethozatalkor hatályos Ktv. és Kjtv. 1.§-a alá tartozó szervnek. A juttatáshoz való jog elutasításának ez utóbbi kiegészítő érve a hatályos törvények visszamenőleges, jogbiztonság elvébe ütköző alkalmazása, a munkáltatók objektíve nem tartozhattak később keletkezett jogszabályok hatálya alá.

A munkáltató közigazgatási szerv perben vitatott döntésének nincs jogi indokolása a rendszerváltozás és közszolgálati reform (1992.) előtt állami feladatot (is) ellátó munkáltatók „Ktv. hatálya alá tartozó szerv jogelődjének minősülése”, illetőleg a feladat-, vagy szervezeti jogutódlások tekintetében. Mérlegelését a bíróságok helyesnek tartották mellyel szemben annak önkényességét állítottam.

A rendes bírósági eljárásban hozott ítéletek egyikéből sem tudhattam meg, hogy a lezárt jogviszonyok visszamenőleges felülmérlegelése és az 1992. július előtti, törvény által közszolgálatnak elismert 17 év szolgálati időmet az ellenérdekű fél milyen jogszabály értelmében mérlegelhette felül, továbbá abból közel 12 év tekintetében milyen jogszabály alapján tekintette a munkáltatókat az 1992-ben alkotott köztisztviselői törvény hatálya alá tartozó szerv jogelődjének, 5 év munkaviszony tekintetében pedig nem. A releváns és kielégítő indokok hiányában meghozott, önkényes döntéssel szemben a másodfokú bíróság sem nyújtott védelmet, hatékony jogorvoslatot.

A Kúriához előterjesztett törvényességi felülvizsgálati kérelem kiterjedt valamennyi, az alsóbb fokú eljárások és ítéletek törvényességének felülvizsgálatára. Az alkotmányjogi panaszomban már előadottak szerint a felülvizsgálati ítélet alaptörvényellenes, a hatékony jogorvoslathoz fűződő jog és a bírósági eljáráshoz való jog fentiekben kifejtett valamennyi részelemének sérelme miatt. A rendkívüli jogorvoslat szabályai alapján a Kúria érdemi tárgyalást tartott, mód volt a felülvizsgálati kérelemmel kapcsolatos bármely - esetlegesen még tisztázandó - jogkérdés felekhez intézendő kérdés útján történő ütköztetésére. A Kúria ítélete jogi érvrendszerben nem tükrözi, hogy a felülvizsgálati kérelemben előadott törvényességi kérdéseket érdemben vizsgálta volna.

A bírói úthoz való jog nem pusztán formai, illuzórikus jog, különösen nem az a hatékony jogorvoslathoz való jog. A tisztességes bírósági eljárás fogalmába az egyes eljárási jogokban szabályozott rendelkezések szintjén túl alkotmányos védelem alatt álló jogként beleértendő az Alaptörvényben (XXIV.(1) bek.) általában a hatóságok eljárását illetően deklarált, a részrehajlás nélküli eljáráshoz, indokolt határozatokhoz való jog tiszteletben tartása.

Önkényes eljárás miatt tényleges, hátrányos diszkriminációt szenvedtem el az alanyi jogon járó juttatáshoz való jogosultság feltételeinek okiratban történt megállapításakor és a mérlegelés eredményeként esély elvesztése okán is. A megkülönböztetés egyenlő bánásmód tilalmába is ütközött és személyhez fűződő jogok sérelmével járt. Az alanyi jogosultság jogszabályi feltételei (Ktjv. 23.§) szempontjából lényeges bizonyíték értékelésének mellőzése ebben a perbeli vitás kérdésben is lényeges jelentőséggel bírt.

A munkáltató intézkedése közvetlen és azonnali beavatkozást jelentett a kormánytisztviselőkről szóló törvényben biztosított - és a hatályba lépése napján már érvényes rendelkezésekben meghatározott feltételek szerint megillető - vagyoni jogomba, a 2010. augusztus 16-án esedékes juttatáshoz való alanyi jogba. A beavatkozás „jogszerűségét” illetően a perben ellenérdekű fél közigazgatási szerv a kormánytisztviselőkről szóló jogszabállyal bevezetett „változásra” és a törvényhozó széles mérlegelési jogára hivatkozott.

2010-ben a közszférán belül a központi közigazgatás kialakítása, a közjót legmegfelelőbben szolgáló, a felkészült munkaerő megnyeréséhez szükséges feltételek biztosítása volt szabályozási cél. A központi közigazgatásban dolgozók foglalkoztatásának folytonosságát a köztisztviselői jogviszony kormánytisztviselői jogviszonnyá alakításával rendezte a jogszabály. A törvényben nem szabályozott kérdésekre mögöttes normaként a Ktv. szabályait kellett alkalmazni. A korábbi közszolgálati jogviszonyokra, szolgálati időre kiegészítő értelmező szabály a 2.§ (1) bek. és 2.§ (6) bek.a-b) pont volt. A közszolgálati jogviszonyban töltött időt kormánytisztviselői jogviszonyban töltött időnek kellett tekinteni. A törvény a korábbi köztisztviselői törvényhez hasonlóan megtartotta a jubileumi juttatási fokozatokat. A jogszerző időt a beszámítandó foglalkoztatási jogviszonyokkal határozta meg, ezek egyike a köztisztviselői jogviszony. A külön juttatás tekintetében kifejezetten kimondta a Ktv. 49/E.§ alkalmazhatóságának tilalmát és egyidejűleg nem zárta ki a törvény hatályba lépésekor érvényes Ktv. 73.§ (5) bekezdés kormánytisztviselőkre történő alkalmazását. Ez utóbbi tartalmazta a már a Ktv. megalkotása (1992.) előtt és hatályba lépésekor is a közigazgatási szervnél foglalkoztatottak munkaviszonyának törvény erejénél fogva közszolgálati jogviszonnyá történt átalakítását.

A Ktv. 49/E.§ kizárása, a 73.§ (5) bekezdés alkalmazása és a köztisztviselői jogviszony kormánytisztviselői jogviszonnyá alakulásáról rendelkező Ktjv. 76.§ (1) bekezdés teremtette meg együttesen a jogviszonyok „teljes folytonosságát”, vagyis az 1992.VII.1. előtti munkaviszonyokat is átfogó jogviszony-folytonosságot a kormánytisztviselők egy meghatározott csoportjához tartozók esetében. Ez a kormánytisztviselőknek az a személyi köre, akik már a Ktv. életbelépésekor az annak hatálya alá tartozó munkáltatónál álltak alkalmazásban és ezt megelőző munkaviszonyaik törvény erejénél fogva köztisztviselői jogviszonnyá alakultak, majd folyamatosan ilyen szervnél állt fenn közszolgálati viszonyuk annak újabb, a kormánytisztviselői jogviszonnyá történt átalakulásáig („kétszeres” ex lege átalakítás). Ezeknél a kormánytisztviselőknél (mint esetemben) az 1992. előtti munkaviszonyok közszolgálatnak történt törvényi elismerése szerzett jog, lezárt tény, ahogy befejezett tény ezeknek a munkáltatóknak a (közszolgálati kinevezés és szolgálati idő szempontjából) közigazgatási szervnek történt minősítése.

A teljes jogviszonyfolytonosságot megteremtő jogszabályhelyek, az 1992. előtti munkaviszonyok közszolgálat szempontjából történő felülvizsgálatát visszamenőleg elrendelő szabály hiánya és a 35 éves fokozat „megtartása”, a külön juttatás „hűségelismerés” célzata, a törvény „felkészült munkaerő megnyerésének” célja, a lezárt jogi tényekre és jogviszonyokra vonatkozó jogalkotási törvények, továbbá a Ktjv. 23.§-ának a jogszabályok számára utaló szabályozási technikája mellett a közigazgatási szerv diszkrecionális eljárásának megítélésekor a kétségek teljes eloszlátása érdekében indokolt volt figyelembe venni a törvényalkotó Ktjv.23.§-ával kapcsolatos szabályozási célját. Az elsőfokú eljárásban becsatoltam a kérdésre vonatkozó parlamenti (alkotmányügyi) bizottsági jegyzőkönyvet, mint elsődleges és lényeges bizonyítékot. Ez minden kétséget eloszlat a rendszerváltozás előtti államigazgatási munkaviszonyokkal kapcsolatos (megengedett) politikai vélemény tükrében is a normajavaslat (és azonosan elfogadott törvény) szerzett jogok védelmét célzó tartalmát illetően.

A jegyzőkönyvbe foglalt törvényelőterjesztői indokolás nem egyszerűen politikai közszereplői nyilatkozat, vagy parlamenti képviselői beszédjog keretébe tartozó véleménynyilvánítás, hanem a parlamenti képviselőt megillető egyéni törvénykezdeményezési jog alapján Országgyűlés elé terjesztett törvényjavaslat parlamenti bizottság előtti (kifejezetten a Ktjv. 23.§-ára vonatkozó) törvényelőterjesztői indokolása. Az indokolásnak megfelelő szabályozási szándék ismeretében fogadta el változatlan normaszöveggel az Országgyűlés a Ktjv.-t.

A jogállamiságra épülő társadalomban a lezárt jogviszonyokba, szerzett jogokba, ill. általában az alanyi jogosultságokba történő beavatkozás vagy korlátozás feltétele, hogy törvényen kell alapuljon, szükségesnek kell minősülni a demokratikus társadalomban, a beavatkozásnak ténylegesen létező, nyomós közérdeken kell alapulnia, továbbá fenn kell állnia az arányosság követelményének. A beavatkozás, vagy korlátozás a többi feltétel esetén is csak akkor jogszerű, ha indokolt és arányban áll az általa kitűzött céllal. A beavatkozás, korlátozás szükségessége a konkrét ügy összes körülménye alapján bírálható el.

Az új szabályozás a külön juttatás törvényi feltételeit a jövőre nézve szűkítette, de megtartotta a 35 éves fokozatot. A jubileumi jutalmazási jogintézmény céljával, a „felkészült munkaerő megnyerésének” céljával és a lezárt jogviszonyok épségének jogállami követelményével nem egyeztethető össze épp az egyik leghosszabb szolgálati idővel rendelkező és a közszférára jellemző egyoldalú beavatkozás által többszörösen (kétszeres ex lege jogviszony-átalakulással) érintett személyi csoport kizárása a jutalomhoz való alanyi jogból.

A fent hivatkozott normákból következően a Ktjv. 23.§-ának nem volt szabályozási célja az 1992. július 1-én lezárt jogviszonyokba való beavatkozás. A már lezárt jogviszonyok mellőzésére vonatkozó, azok figyelembe vételét kifejezetten kizáró rendelkezés nincs is a törvényben. Emellett a 2.§-ban foglalt értelmező szabály, a 23.§ tartalma és a törvény indokolása egyértelművé teszi a „köztisztviselői jogviszony” beszámításának kötelezettségét. A Ktjv. 23.§-át a munkáltató közigazgatási szerv sem tekintette időbeli feltételt meghatározó rendelkezésnek, hiszen 1992. előtti jogviszonyokat „mérlegelt” visszamenőleg.

A mérlegelési eljárás önkényes volt több okból, mert a korabeli munkáltatók állami tevékenységét illetően fikción alapult, és szelektív is volt (17 év túlnyomó többségét figyelembe vette, kisebb hányadát nem), valamint a fentiek szerint lezárt jogviszonyokba történő visszamenőleges beavatkozásra nem volt törvényi felhatalmazása, továbbá ellentétben állt az 1992. július 1-én köztisztviselőnek kinevezett (és a „teljes jogviszony-folytonossággal” rendelkező) személyek esetén a közszolgálat kezdő időpontját törvényi rendelkezés alapján megállapító hiteles közszolgálati nyilvántartással.

A rendes bíróságok előtt az ellenérdekű fél a saját diszkrecionális beavatkozási jogát illetően a Ktjv.-vel bevezetett „változások” tekintetében a törvényhozót megillető szabadság széles terjedelmére hivatkozott. A közigazgatási szerv jogosulatlan mérlegelő beavatkozásával szemben a valóban a törvényhozói mérlegelést, a szándékolt szabályozási célt tükröző okirati bizonyítékot a rendes bíróságok nem ütköztették, nem is indokolták mellőzését. Azon túl, hogy egy közigazgatási szerv önkényes eljárásra irányuló akaratával szemben ez a nemzet minden tagját megillető népfelség elvének tiszteletben tartásához fűződő jog semmibevétele, sérti a tisztességes eljáráshoz fűződő jogot. A bizonyítékok mérlegelése a bíróságok kompetenciája. Önmagában egy bizonyíték mellőzése nem eredményezi feltétlenül a pártatlan, tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét, ugyanakkor az elbírálandó vita szempontjából döntő jelentőségű bizonyíték indokolása nélküli mellőzése már igen.

A megkülönböztetés ténye „közszolgálatot” szabályozó jogszabályok és két okirat tükrében nem vitásan fennáll. A kinevezési okiratom (tételes felsorolást tartalmazó melléklettel) félreérthetetlenül tartalmazza a „közszolgálati” időm 1975. évi kezdő időpontját a kinevezéskor hatályos Ktv. 72.§ (1) bekezdés értelmében „közszolgálatban” töltött idő számításánál alapul vett munkaviszonyok beszámításával.

A Ktjv. 23.§(3) bekezdés a) pontja kormánytisztviselői juttatás szempontjából beszámítani rendeli a „közszolgálatban töltött” időt. A „közszolgálati idő figyelembe vételére” vonatkozó rendelkezés megkülönböztetés nélkül minden kormánytisztviselőre érvényes. A munkáltató megkülönböztetést

alkalmazott, mert nem vette figyelembe a törvényben elismert és igazolt közszolgálati időmet. A bírósági eljárásban a közigazgatási szerv az alkalmazott megkülönböztetés vonatkozásában állította, hogy az objektív és ésszerű indokon alapult. Objektív alapjaként a törvényalkotó mérlegelési szabadságára és a „megváltozott” (új) szabályozásra hivatkozott.

Bármely megkülönböztetés akkor nem ütközik az Alaptörvényben deklarált tilalmi szabályba, ha - a demokratikus társadalomban uralkodó jogelvekre, az adott intézkedés céljára és hatására tekintettel - objektív és ésszerű indokon alapul, valamint ha az alkalmazott intézkedés arányban áll az általa megvalósítani kívánt céllal.

A jogalkotó - éppen alkotmányos korlátok miatt - nem rendelte el a korábbi jogszabályok szerint közszolgálatnak minősített szolgálati idők visszamenőleges vizsgálatát és nem is különböztette meg a kormánytisztviselőket jutalmazásra jogosultság szempontjából aszerint, hogy a Ktv. hatályba lépése előtt, korábbi jogszabály alapján szerzett (elismert) közszolgálati idővel rendelkező kormánytisztviselők közszolgálati ideje ne minősülne kormánytisztviselői juttatás szempontjából közszolgálati időnek. A közszféra, ezen belül a központi közigazgatás szabályozottsága érdekében a jövőre nézve alkotott, és a jutalmazásba beszámítható szolgálati idők tekintetében szigorúbb (korlátozottabb) törvényi szabályozás objektív célja, ésszerű indoka - visszamenőleges alkalmazásra vonatkozó, kifejezett rendelkezés hiányában - nem teszi objektíve sem indokolttá, sem ésszerűvé a közigazgatási szerv által alkalmazott, a Ktv. hatálybalépése előtti foglalkoztatás tényén alapuló megkülönböztetést.

A kormánytisztviselők között a juttatásra jogosító szolgálati idő megállapítása során és a jutalmazásba beszámítandó közszolgálati idők múltbeli keletkezési ideje szerint történő különbségtételnek a hatását tekintve semmilyen ésszerű indoka nincs. Az egyszeri külön juttatások és annak emelkedő fokozatai a hosszú idejű közszolgálat anyagi elismerését szolgálják, mint objektív szabályozási cél. A közigazgatási szerv által alkalmazott, a múltbeli foglalkoztatás tényén alapuló olyan megkülönböztetés és mérlegelés, amely hatását tekintve ellentétes a szabályozási céllal és a leghosszabb közszolgálati idővel rendelkezőket érinti aránytalanul hátrányosan, objektíve nem igazolható, ésszerűtlen. Objektív ismérv hiányában a múltbeli foglalkoztatáshoz kapcsolt megkülönböztetés a hosszú közszolgálati idő miatt alkalmazott, valójában életkori sajátosságon, élethelyzetén alapuló burkolt, emberi méltóságot sértő hátrányos megkülönböztetés, különös tekintettel arra, hogy a törvény megalkotásakor nem volt cél a lezárt jogviszonyokba történő beavatkozás.

Mérlegelő eljárása során a közigazgatási szerv további megkülönböztetést alkalmazott, és pedig a törvénnyel és kinevezéssel elismert közszolgálati időim között, az 1992. előtti munkáltató szervek „Ktv. hatálya alá tartozó szerv „jogelődje/jogutód szerv” megkülönböztető ismérv szerint. A Ktv. 23.§ ilyen normát a múltbeli viszonyokra nem tartalmaz, a megkülönböztetés jogszabályi alapját a megtámadott közigazgatási aktus sem tartalmazza, annak nem volt objektív indoka. Emellett a szolgálati időim (és munkáltatók) közötti megkülönböztető ismérvet az ellenérdekű fél szelektíven alkalmazta, 17 év közszolgálati időből egyeseket (túlnyomó többséget) közszolgálati időnek elfogadott, másokat mellőzött és így állapította meg a „kormánytisztviselői jutalomra jogosító szolgálati idő kezdő” időpontját számomra hátrányosan. Jogszabályi alapok hiányában vélelmezhető volt a burkolt, közvetett diszkrimináció és a szelektív mérlegelés ténye miatt az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, az összehasonlítható helyzetben lévő kormánytisztviselőkkel azonos bánásmód alkalmazása is kétséges volt.

A hátrányos helyzetbe kerülés külön bizonyítást nem igényelt. Egyértelmű volt mert a közszolgálati nyilvántartás szerint 2010. augusztus 16-án jogosult voltam juttatásra, míg a perben vitássá tett (érvénytelen) okirati aktus ennek időpontját 2016. januárban állapította meg. A közszolgálati idők kötelező beszámítása tekintetében a közigazgatási szervnél alkalmazott és a törvény hatályba lépése után bármely jutalmazási fokozatot elért kormánytisztviselők köre tekinthető ún. rokon helyzetben lévő csoportnak, a szelektív mérlegelés tekintetében pedig azok az alperesnél foglalkoztatott kormánytisztviselők, akik a 35 év közszolgálat után járó juttatásra a Ktv. hatályba lépése után váltak volna jogosulttá. Mindkét esetben további összehasonlítható „alcsoportot” képeznek azok a speciális, részben eltérő helyzetben lévő kormánytisztviselők, akiknek a közszolgálati jogviszonya 1992. július 1. napján „ex lege” keletkezett és folyamatosan fennállt Ktv. (ill. Kjt.) hatálya alá tartozó szervnél.

A közigazgatási szerv tagadta a diszkriminációt, másrészt egyenlő bánásmód kérdésében „objektív és ésszerű indokra” hivatkozott, annak megjelölése nélkül.

A múltbeli viszonyok mérlegelésével kapcsolatos (jogbiztonság elvébe is ütköző) megkülönböztetés kérdésében az objektív indok hiányát a jogi érvek mellett igazoló parlamenti jegyzőkönyv bizonyítékot a rendes bíróságok mindegyike indoklás nélkül mellőzte. Vélelmezett közvetett, burkolt diszkrimináció és egyenlő bánásmód tekintetében a bizonyítási teher hazai jog, ítélkezési gyakorlat és közösségi norma értelmében az ellenérdekű felet terhelte. Perbeli (tanúvallomás) nyilatkozat szerint a közigazgatási szerv rendelkezett is bizonyító adatokkal. A közszolgálati személyügyi iratok kezelésének objektív tényénél fogva a megfelelő bizonyítási eszköz az ellenérdekű fél birtokában volt. Az adatvédelemmel kapcsolatos jogszabályok a személyhez fűződő jogok védelméhez - anonimitás biztosításától, egyéni hozzájáruláson át a zárt adatkezelésig - széles terjedelmű, kellő mélységű garanciát nyújtanak a közszolgálati adatok bírósági eljárásban történő felhasználásához; ez nem képezhetette akadályát a megfelelő dokumentumok előadásának. 20 éve az alperesnél dolgoztam, a munkatársak korcsoport összetétele alapján feltételezhető volt, hogy a bizonyítás a munkáltató részéről nem igényelt volna jelentős erőfeszítést. Az ellenérdekű fél a bizonyítékokat az azonos bánásmóddal kapcsolatos állítása ellenére vagy nem tudta, vagy nem akarta rendelkezésére bocsátani, csak a saját adataimra vonatkozó számítógépes adatlapot terjesztette elő az elsőfokú bírósághoz.

A per központi kérdése, az önkényes mérlegelés és juttatáshoz való jogomba történt beavatkozás tekintetében lényeges okirati bizonyíték indoklás nélküli mellőzésén túl a diszkriminatív beavatkozás és egyenlő bánásmód kérdésében meg voltam fosztva a bizonyítás esélyétől. Polgári eljárás során a fegyveregyenlőség fogalmához tartozik, hogy a bíróság esélyegyensúlyt tartson fenn, egyik fél se kerülhessen indokolatlanul hátrányos helyzetbe a másikhoz képest. A jogorvoslati kérelem kiterjedt a bizonyítási teher kérdésére, mellyel az bíróságok érdemben nem foglalkoztak a jogvita ügyében elfoglalt, a közigazgatási szerv mérlegelését átvevő álláspont miatt. Ezzel súlyosan sérült a fegyveregyenlőség követelménye, továbbá a kontradiktórius eljáráshoz való jog, mert a velem összehasonlítható helyzetben lévő kormánytisztviselőkkel azonos bánásmód adatainak egybevetésére, az egyedi jogviszonyok összehasonlíthatóságának bíróság előtti megvitatására nem volt mód. A munkáltató egyenlő bánásmódra vonatkozó állítását sem cáfolni, sem az érveket kontradiktórius eljárás keretében ütköztetni, érdemben megtárgyalni nem lehetett. A kérdésben a valós tények felderítése, érdemi tárgyalás nélkül hoztak a bíróságok ítéletet.

Az emberi méltóság az ember veleszületett, elidegeníthetetlen sajátja. A személyiség lényegét érintő személyiségi összetevők (élet, testi épség, cselekvési és gondolati szabadság, meggyőződés, azonosságtudat, becsület, önrendelkezés, stb.) bármelyikének sérelme kimerítheti az alkotmányosan védett jog tilos megsértését. Ténye, súlyosságának foka csak a körülmények együttes, alapos és az egyénre vonatkoztatott egybevetésével tárható fel.

Az emberi méltóság védelmére vonatkozó jogszabályok sui generis tényállások, amelyek a jubileumi jutalmazás törvényi feltételeivel kapcsolatos jogvitától elválaszthatók. A nem vagyoni sérelem miatt az igényt több állításra és jogcímre alapoztam. A sérelem magas szubjektív foka ellenére alacsony összegben és az ellenérdekű fél tanúnyilatkozata után terjesztettem elő keresetet. Lényege a munkáltató emberi méltóságot sértő, a hosszú idejű munkát, hűséget lebecsülő, megalázó eljárása volt. A személyemre gyakorolt hatásának mérlegeléséhez szükséges tényeket, okirati bizonyítékait előadtam. A 35 évnyi kitartó, fáradtságot nem kímélő munkámat a közjó érdekében és tudatosan állami szolgálatban vállaltam, tartottam meg hűséggel. Köznyelvi megfogalmazásban „az életemet adtam” a közigazgatásért. A közjó szakmai, törvényességi, tisztességes szolgálata volt az évtizedek alatt a személyiségtől elválaszthatatlanná vált munkám alapja. Hivatásnak tekintetem, meggyőződéssel végeztem. Vezetőként a közigazgatás szeretetére motiválással fiatal utánpótlás biztosítására törekedtem. A munkába állásom első éveitől kezdve az utolsó minisztériumi évekig a munkáltatók részéről tapasztalt elismerés dokumentumai igazolhatták a személyiségi összetevőkre tett tényelőadást. A késlekedő munkáltatói döntés körülményei, közlési módja, az elutasítás önkényes indokon alapuló ténye alkalmas volt beosztott munkatársaim szemében az addig emberi, szakmai, vezetői szempontból tapasztalt tekintélyem, jó hírnevem csorbítására. A közigazgatás „tiszteletére”, hűségre biztató szavaim hiteltelenné váltak, szubjektíve is megalázásként éltem meg. Az 1992. előtti munkavégzés

pusztán fikción alapuló, szelektív mérlegelése önmagában sértő. Az elutasítás tényének elterjedésével és jogsértéssel szemben a bírósági jogvédelem eszköze állt egyedül rendelkezésre.

Sértő, megalázó bánásmódról akkor lehet szó, ha a bánásmód az érintett személy mások szemében vagy saját maga szerint a megalázás legalább egy minimális súlyossági szintjét eléri, amit az eset összes körülményének tükrében lehet megítélni. A rendes bírósági eljárásban előadtam a munkáltatói intézkedés átadásának körülményeit. Korábbi fokozatok kifizetése „kérelem” nélkül, közszolgálati nyilvántartás szerint megtörtént. A 2010-ben bekövetkezett minisztériumi változásokra figyelemmel a munkáltatói jogkört gyakorló közigazgatási államtitkárhoz a 2010. augusztus 16.-ai esedékességi idő után terjesztettem elő kulturált formában, írásbeli kérelmet. A kormányváltásokkor jelentkező személyzeti feladatokkal járó többletmunkák ismeretében nem a „pénzkérdést” tartottam elsődlegesnek. Végeztem a mindenkori lojalitásnak megfelelően teljes odaadással a rám bízott szakmai munkát, türelmesen vártam. A személyügyi szervezeti egység szeptember 23-án kísérelte meg szabálytalanul (más által aláírt átvétel útján) kézbesíteni az egyébként 2010. augusztus 30-ára visszadatált, nem közigazgatási államtitkártól származó, „elutasító” tartalmú iratot. A kézbesítés körülményeit a perben a közigazgatási szerv nem vitatta, a tájékoztatási kötelezettség jelentős késedelmét elismerte, jogértelmezési nehézséggel indokolta. A hosszú szakmai múlt ellenére a közigazgatási szervtől azt a minimális emberi és szakmai tiszteletet nem kaptam meg, hogy értelmzési gond esetén a saját jogviszonyomat érintő kérdésben megkíséreljék az egyeztetést, meggyőződjenek az adatok tartalmi helyességéről, vagy legalább az arra jogosult személy írja alá az okiratot.

A jogorvoslati bíróságok a pénzbeli juttatással kapcsolatos álláspont miatt nem vizsgálták érdemben a fő követeléstől függetlenül önállóan elbíráható nem vagyoni igényt. Az alapvető jog tekintetében fennálló alaptörvényellenesség mellett csorbult a bírósági eljáráshoz fűződő jogom.

Az igazságszolgáltatási garanciák közül kiemelkedő jelentőségű a tisztességes eljáráshoz, pártatlan bírósághoz való jog. Mindkét követelménybe beletartozik a látszatok fontossága. Különösen hangsúlyos még a látszatok megőrzésének fontossága is, ha a perben az egyén az állam végrehajtó hatalmát megtestesítő közigazgatási szervvel áll szemben.

A rendes bíróságok eljárásában több olyan körülmény merült fel, amelyek külön is, de együttesen is erős kételyt támasztanak a bíróságok pártatlanságát illetően, különösen a jogorvoslati eljárásban elmulasztott érdemi felülbírálat, illetve törvényességi vizsgálat alapjogokat sértő ítélezés tükrében. Ennek értékelésekor nem hagyható figyelmen kívül, hogy az alperes a közigazgatási személyzeti ügyekért felelős minisztérium, továbbá a kormánytisztviselőkről szóló törvényjavaslatot az alperes minisztérium tárcavezetője és egyik vezető államtitkára terjesztette elő egyéni képviselőként.

A kételyt támasztó körülmények: a javamra bizonyítási esélyt jelentő parlamenti iromány mellőzése; a közigazgatási államtitkár munkáltatói jogköréről elsőfokon a formális indokolás, jogorvoslati szakban az érdemi vizsgálat mellőzése; másodfokú eljárásban a közhiteles nyilvántartásnak megfelelő tényálláskiegészítés ellenére analógia alkalmazásával, quasi jogot teremtő indokolással és hatályos jog szervi hatályra vonatkozó rendelkezésének visszamenőleges alkalmazásával kiegészített indokolásbeli érvek az alperes önkényes mérlegelési eredményét elfogadó elsőfokú ítélet helyességének alátámasztásához; a lezárt jogviszonyokra vonatkozó jogalkotási szabályok következetes mellőzése párhuzamosan a szerzett jogok védelmére utaló parlamenti jegyzőkönyv mellőzésével; a közigazgatási szerv okirati tájékoztatási kötelezettsége teljesítésének ellenérdekű fél által elismert (és alaki érvénytelenséget eredményező) késedelmével kapcsolatos érdemi vizsgálat, döntéshozatal mellőzése jogorvoslati szakaszokban; mindhárom fokon a szelektív mérlegelést tartalmazó munkáltatói aktus helyességét elfogadó olyan ítéletek, melyek nem adnak semmilyen magyarázatot a közigazgatási szerv önkényes eljárásával kapcsolatban előadott (lényegesebb) jogi érvek megalapozatlanságára.

A körülmények együttesen azt a látszatot, jogos kételyt keltik, hogy a rendes bíróságok tekintélyelvűből vagy más ismeretlen (költségvetési, stb.) körülmény folytán kötve érezték magukat a személyzeti ügyeket irányító minisztérium mindhárom ítélet szerint helyesnek elfogadott „jogértelmező” véleményéhez, vagy eleve a közigazgatási szerv jogértelmezésének helyességéről alkotott meggyőződésből, de az egyedi történeti tényállás alapos vizsgálatától elszakadva hoztak

döntést és ezzel objektíve a végrehajtó hatalom érdekeit szolgáló pártolójává váltak. Az eljárás és ítéletek a pártatlan bírósághoz való jog sérelme miatt alaptörvényellenesek.

Az alkotmányossági panasszal támadott ítéletek az egyéni jogok sérelmén túl, annak következtében, hogy tudomásul vették az önkényes eljárást és az Alaptörvényben biztosított, az igazságszolgáltatás teljességét jelentő közhatalmi jogosítvány, az ítélkezési monopólium ellenére nem kényszerítették az ellenérdekű felet jogkövető magatartásra, a közigazgatási szerv számára lényegében a jövőre nézve is immunitást adtak tetszőleges jogalkalmazásra.

./.

Alkotmányjogi panaszomban az Alaptörvény 24. Cikk (3) bekezdés b) pontjára figyelemmel az Abtv. 52.§ (1) bek. f) pont - első fordulat- alapján az ügyemben hozott ítéletek megsemmisítését kértém, mert a törvény nem részletezi, hogy milyen indítványozói jogosultságok vannak „az Alkotmánybíróság döntésének tartalmára” nézve, és a polgári perrendtartás nem „sarkalatos” törvény. (Alaptv. 24.Cikk (3) bekezdés, utolsó fordulat)

Abban az esetben, ha az Abtv. 52.§ (2) bekezdés szerinti kérelmezői jog alkotmányellenesség megállapítása esetére kiterjedhet, vagy ki kell terjedjen a Pp. 360.§ b) pont értelmében az alkotmányjogi panasz orvoslásának eljárási eszközével összefüggő és a Kúria hatáskörébe tartozó kérdésre, illetőleg erre nézve tartalmazhat megállapítást az Alkotmánybíróság döntése, a panaszt kiegészítem elsődleges kérelemmel:

Mivel mindhárom ítéletet alaptörvényellenesnek tartom, fenntartom és változatlanul kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria, a Törvényszék és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság támadott bírói döntésének alaptörvény-ellenességét. Elsődleges kérelmem, hogy az alaptörvény-ellenesség megállapítása mellett az Alkotmánybíróság a Kúria ítéletét semmisítse meg, mert az alkotmányjogi panaszban előadott, Alaptörvényellenességet érintő alapjogsérelmek a rendes bírósági eljárásban előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján lefolytatandó új felülvizsgálati eljárásban teljes körben orvosolhatók. Az egyenlő bánásmód követelményének bizonyítási lehetőségétől történt megfosztásból eredő alapjogi sérelem következményei a peres felet megillető rendelkezési elv alapján és megfelelő eljárási jogi eszközzel felülvizsgálati eljárásban elháríthatók. Az ésszerű időn belüli elbírálás követelménye és a bíróságok tehermentesítése szempontjából is ez az elsődleges kérelmem.

Másodsorban - az alaptörvényellenesség megállapítása mellett - mindhárom támadott bírói döntés megsemmisítését kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságtól.

Budapest, 2014. március 26.

Tisztelettel:

